

Bronsmedaljör med ett sjätte sinne

Niklas Hultqvist är sjukgymnast på träningskolan Mockasinen, en skola för svårt funktionshindrade barn. Han är också mesta målgöraren i det svenska landslaget i goalball. Trots att han bara är 25 år är det hans tredje Paralympics, denna gång i Peking. Han åkte dit för att ta guld, men kom hem med ett brons.

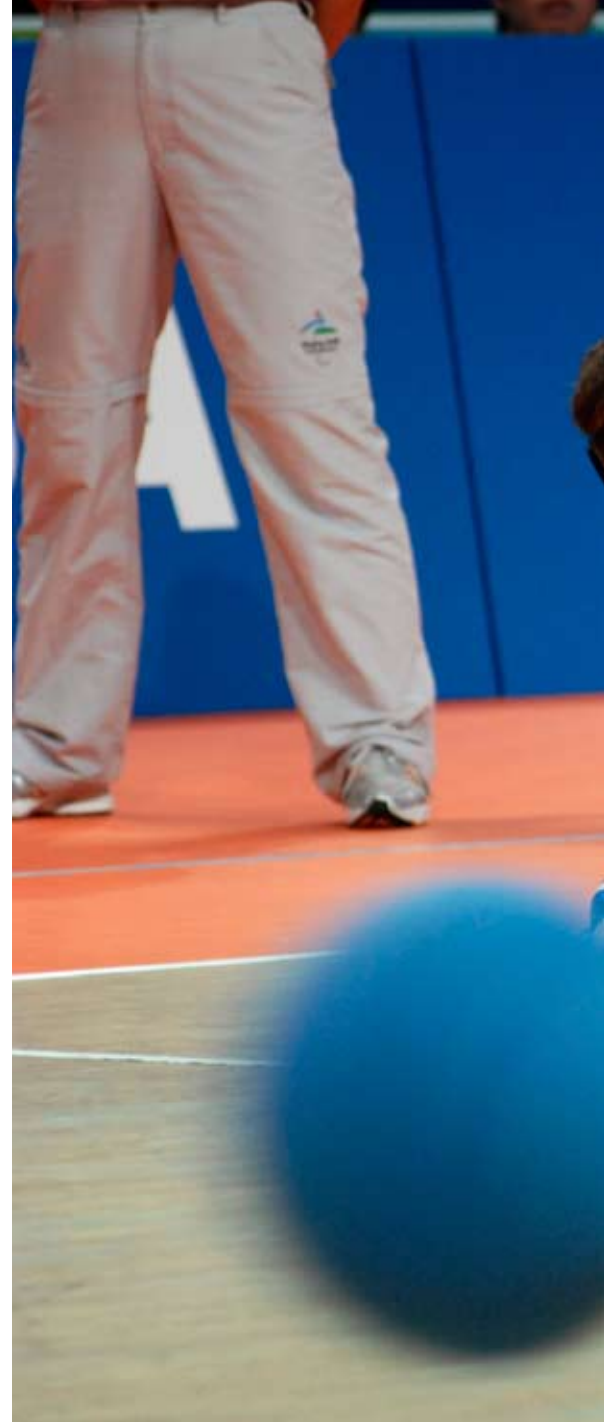
text: GERD ERIKSSON **foto:** KARIN NAUCLÉR

– **VISST ÄR JAG** smådeppig över att vi inte gick till final och fick vara med och slåss om guld. På Paralympics i Aten tog vi silver och alla var inställda på att ta guld här i Peking. Men det är små marginaler och allt kan hända, säger Niklas Hultqvist.

Och för Niklas hände det som absolut inte fick hända. Dagen innan semifinalen mot Litauen fick han hög feber och ont i halsen. Han fick ligga nedbäddad i sängen hemma i OS-byn medan hans lagkamrater förlorade mot Litauen med 10-3. Inte heller kunde han spela matchen om tredjepris dagen efter. Han fick snällt sitta på bänken och se på när hans Sverige slog USA med 5-2 och bärgade bronset.

– Det var såklart oerhört frustrerande att inte kunna vara med och spela i slutet av turneringen. Men det är inte så mycket att göra åt att jag blev sjuk.

NIKLAS LÄGGER MYCKET av sin tid på sin goalball. Han tränar sex till åtta gånger i veckan. Och för att kunna åka till Paralympics har han tagit tjänstledigt tre veckor från arbetet som

sjukgymnast på Mockasinen Träningskola i Älvsjö utanför Stockholm. Där jobbar han med barn mellan 7 och 15 år som har multipla funktionsnedsättningar.

– Mitt jobb där handlar mycket om att titta på rörelsemönster, ordna ortoser, ståskal, rullstolar och andra hjälpmedel för barnen. Jag tror inte att det är så vanligt att man har egna sjukgymnaster anställda på träningskolor.

Han har jobbat på Mockasinen i ett år och säger att det svåraste i arbetet är att livet är så skört för många av barnen. I våras var han med om sitt första dödsfall.

Namn: Niklas Hultqvist
Ålder: 25 år
Bor: Södermalm, Stockholm
Familj: Singel
Yrke: Sjukgymnast på Mockasinens
Träningskola, Älvsjö
Aktuell: Nybliven bronsmedaljör i
goalball i Paralympics.

– Det är så oerhört tungt. Samtidigt som jag måste knyta an till barnen för att kunna jobba med dem måste jag försöka hålla lite distans. Mitt i allt är det ändå ett jobb som innebär så mycket positivt, som när ett barn kan ta ett steg längre än förra veckan eller kommunicera på ett sätt de inte kunnat tidigare. Det är små grejer jag blir glad av i det här arbetet.

ATT NIKLAS BLEV sjukgymnast berodde på att han fick en knäskada när han var 16, då blev han nyfiken på hur kroppen hängde ihop. Dessutom hade han bestämt sig för att han vil-

le jobba med människor. Han var klar för två år sedan och har nu genom lite lyckliga omständigheter fått fast tjänst just på Mockasinens, där han gjorde en av sina praktikperioder.

– Det finns väl någon slags tradition i att sjukgymnastyrket går att kombinera med en synskada. Jag valde det för att jag var intresserad. Men det finns faktiskt en kille till i landslaget i goalball som är sjukgymnast och tre i damernas landslag.

Anledningen till att vissa synskadade väljer detta yrke kan bero på att det tidigare fanns en preparandutbildning för synskadade som var

”Det var en så fantastisk stämning i goalballhallen, fullt ös och mycket folk.”

intresserade av att fortsätta in på sjukgymnastutbildningen.

– Den hölls var tredje termin och var en termin lång. Vi läste om olika hjälpmedel vi kunde ha nytta av och fick studieförberedelse.

DET VAR FEM ELEVER som gick preparandutbildningen tillsammans med Niklas. Men han var den enda av dem som valde att fortsätta. På sjukgymnastutbildningen därefter var alla hans kurskamrater seende.

– Jag kan läsa med kikare, även om det tar tid. Men mycket av litteraturen gick att få i tal, likaså många artiklar. Och när det var för ansträngande att sitta och ta anteckningar med kikaren från tavlan kunde jag be någon hjälpa mig.

När Niklas var ute på praktik under utbildningen kände han sig inte diskriminerad eller ifrågasatt för att han var synskadad.

– Det beror nog på att många i yrkeskåren

mött blinda sjukgymnaster tidigare. Men visst fanns och finns det folk som inte är tillmötesgående. Det handlar nog mer om dem som personer än om min synskada.

NIKLAS HAR EN medfödd synskada, den är ärftlig. Även hans mamma och syster har samma synskada. Han har tio procents syn och ser allt väldigt grumligt.

– Det kunde vara lite roligt ibland när vi tittade på TV hemma, Jag, mamma och min syster satt jättenära TV:n medan pappa satt långt ifrån.

Det syns inte på Niklas att han är synskadad. Vilket han tycker kan vara på gott och ont. Ibland kan han bli trött på att förklara.

– Om jag håller ett papper nära mig när jag läser kan någon till exempel säga ”Är det inte dags att köpa glasögon snart”. Då måste jag förklara att jag bara har tio procents syn.

Att folk frågar honom samma frågor om

och om igen om hans synskada och vad han klarar av och inte tycker han är okej. För även om han fått samma frågor tusen gånger menar han att den som frågar aldrig tidigare fått svaren.

NIKLAS HAR VARIT AKTIV i hela sitt liv med idrott. Innan han började satsa på goalball spelade han innebandy och fotboll med seende, han red och höll på med judo. Och under sin skolgång har han alltid gått i klasser med seende.

Nu när han arbetar som sjukgymnast med svårt handikappade barn säger Niklas att hans synskada också kan vara en fördel. Han kan på ett annat sätt än andra leva sig in i oförutsägbara hinder som kan uppstå med en funktionsnedsättning.

– Jag är van att hitta strategier och se möjligheter. Det gör att jag också kan hitta möjligheter för barnen och har en förståelse för hur det kan vara.

HAN ÅTERVÄNDER nu från Peking och Kina till Mockasinens Träningskola i Älvsjö.

Med sig har han visserligen inte ett guld. Men en bronsmedalj och minnen från ett Paralympics som har varit större än något tidigare och där Pekingborna gjort allt för att förgylla varje match.

– Det var en så fantastisk stämning i goalballhallen, fullt ös och mycket folk.

Nästa Paralympics går i London om fyra år. Niklas som är halvengelsk genom sin mamma hoppas att han är med även då.

– Det skulle vara roligt att spela när halva släkten tittar på. ☺

Glad bronsmedaljör. Niklas Hultqvist har nu återvänt från Paralympics i Peking, med en bronsmedalj och härliga minnen i bagaget. Hans nästa idrottsliga mål är att vara med på nästa Paralympics i London om fyra år.

Goalball

Goalball har varit en Paralympisk gren sedan 1980. Spelarna får ha maximalt tio procents syn och alla har på sig svarta specialglasögon för att spelet ska bli lika för alla, oavsett om man är blind eller synskadad. Planen har upptejpade linjer så att spelarna kan orientera sig. Det är två lag på planen med tre spelare i varje, en center och två backar.

Varje lag har ett mål som är 9 meter brett och 1,5 meter högt. Lagen håller sig på sin egen sida och framför sitt mål. Det gäller att försvara sitt mål och skjuta mål i motståndarnas. Bollen är som en opumpad basketboll med en pingla i så att spelarna kan höra var bollen befinner sig. Ett skott kan ha en hastighet på 80 km/timmen.